

Fyra nykterhetspoem.

Ahlin, J. O.,

81 Bb Br.

National Library
of Sweden

*Witt Jr
Nykter
(R)*

Fyra
Nykterhetspoem

af

J. O. Ahlin.

Haparanda,
Haparanda Boktryckeri Aktiebolag,
1890.

I.

Stridsmannen.

På det stora fält
Jag mig modigt ställt
Att bekämpa den giftiga flod
Fastän striden är het,
Jag med glädje dock vet,
Att den mödan är nyttig och god.

Ingen större här
På vår jord det är
Att besegra än spritens parti;
Ty dess dyrkare tro,
Att i spriten skall bo
Att den kraft, som vår lycka kan bli.

Utan ro och frid
I en lifslång strid
Drar jag hän ifrån trakt och till trakt;
Utan rast utan ro
Och med innerlig tro
Uppå sanuingens segrande makt.

Och min mödas lön
Är så rik och skön,
Då mitt samvete gillar min färd
Hvad bekymrar mig då,
Om jag så eller så
Blir bedömd af en hånande verld.

Och då timman slår,
Att jag hädan går
Ifrån fältet, der striden har stått;
Då jag skiljes med frid
Från den lifslånga strid
Med det hopp att jag gjort något godt.

II.

Den mörka tafian.

I tornet klockan slår de elfva dofva slagen,
 Men far dock dröjer än och kommer icke hem,
 Han borta varit har den hela långa dagen,
 De små, som ej fått mat — ack, han förglömmet dem
 Han glömmet pligtens bud, han glömmet sina kära,
 Ty krogen är hans hem i råa vänners lag;
 Der dränker han sin frid och super upp sin ära,
 Till dess han ledes ut helt stapplande och svag.
 Men hemmet det är mörkt, familjen svälter, fryser;
 Ack, tafian är så mörk; jag vid dess målning ryser.

Och hon, som dock en gång med fröjd sitt ja-ord gifvit
 Åt denne man och glad sin framtid skådat an —
 Hvad har det nu till slut af all förhoppning blifvit?
 Om lyckan drömde hon, men grymt sig sviken fann;
 Ty djefvulen kom in och mellan dem han ställde
 En flaska och ett glas — och natt det blef för dag.
 Och mannen giftet tog och det i glaset hällde;
 Han såg ej hustruns sorg, dertill var han för svag
 Och hemmet det blef mörkt, familjen svälter. fryser;
 Ack, tafian är så mörk; jag vid dess målning fryser.

Snart flydde han sits hem, der endast gråt han hörde;
 På krogen var det gladt bland skämt och sång och skrål.
 Den stackars hustruns klagan aldrig honom rörde,
 Förvildad som han, är han henne nu ej tål.
 Med svordomar och slag han vid sin hemkomst möter

Den arma, som af svält är färdig digna ner;
 På hennes bön han hån och hotelser framstöter,
 De skrämde barnens gråt hans skymda blick ej ser.
 Och hemmet det är mörkt, familjen svälter, fryser:
 Ack tafian är så mörk; jag vid dess målning ryser.

O, I som lefven der i hofvets gyllne salar
 Och i palatsens höjd i fåfång äras glans,
 Som aldrig blickat ner i fattigdomens dalar
 Och aldrig drömt den den nöd, i låga kojan fans;
 I folkets styresmän, som viusten kallt beräkna
 Af denna syndaflod, som bränner upp vårt land —
 En gång skall dock helt visst det hårda hjertat vekna.
 När landet härjadt står af denna hemska brand.
 Det blir en dyster tid, då folket svälter, fryser!
 Ack, tafian blir så mörk; jag vid dess målning ryser.

Ett högljudt ångestrop från berg och dalar skallar
 „Tag bort förbannelsen, som oss i bojor slår!“
 Vårt stackars tryckta folk på maktens bistånd kallar,
 Förgäfves är dock folkets nödrop år från år.
 Men med fördubblad kraft skall folkets stämman ljuda:
 „Tag bort vår syndaflod, vi vill ej dränkta bli!“
 Allt högre, starkare hörs denna stämman bjuda;
 Och blir den icke hörd, då är med oss förbi.
 Vid tauken deruppå mitt hjerta bäfvar, fryser:
 Ack, tafian är så mörk; jag vid dess målning ryser.

III.

Den ljusa taflan

(eller den nyktres skymningstankar).

Mitt hem är så ringa. min boning är trång
 För barnen, som vid sina lustiga språng
 Helt ofta mot väggarna stöta.
 Men glädjen är bofast och gumman är snäll,
 Ty hon är lycklig och jag så säll;
 Med sämja hvarann vi bemöta.

Hvar skulle vi ock finna ämne till tvist?
 På vänskap och kärlek är ju ingen brist
 I heumet, där nykterhet finnes.
 Den råhet, som rusdrycken föder till lif
 Samt ständigt är orsak till tvedrägt och kif,
 Den går oss ej mycket till sinnes.

Förtjensten är liten, ja visst är den så;
 Men det går ihop med vår utkomst ändå,
 Ty ingenting „extra“ vi köpa.
 Och så få vi ensamma lefva i ro,
 Oss ingen besökande stör i vårt bo,
 Ty vi ej i sällskaper löpa.

„För resten, hvad tjenar det till att gå dit,
 Der ingenting bjudes. då man gör visit“;
 Så säger den springsjuka skaran.
 En sådan förtret — ja den bära vi godt
 Och prisa af hjertat vår lyckliga lott
 Att undslippa påhelsingssmaran.

Och om jag från hemmet är berta ibland,
 Så är det ej ledsamt det ringaste grand,
 Ty mor vet, att nykter jag blifver.
 Visst längtar hon då litet smått efter far,
 Som alltid hemkommer så nykter och rar
 Och ledsnaden genast fördrifver.

Och redan då hemmet jag börjar uppnå,
 Då ser jag i fönstret, hur mor och de små
 Med läugtande blickarna spana.
 Så komma de små ock i rockskörtet dra,
 Ett äpple, en kringla de straxt vilja ha,
 Ty så hafva be blifvit vana.

När detta är gjordt, då skall gnmman ock ha
 Ett famntag, förstås, om det skall vara bra,
 Med mindre hon icke sig nöjer.
 Jag tror, att det duger, att så ha det stäldt,
 Att lefva så lyckligt, förnöjsamt och sällt;
 Ja, *nykterhet lifsglädjen höjer.*

IV.

Vanans makt.

Du trampar ständigt nötta vägen,
 Som andra trampat före dig;
 Du trampar den så trogen, trägen,
 Fastän det är en afgrundsstig.

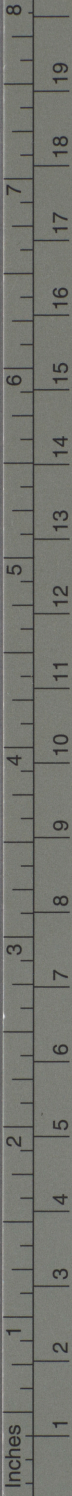
Den sämsta slaf i verlden finnes,
 Är vanans viljelösa slaf.
 Af detta slafveri blott vinnes
 En ömklig lefnad, bortglömd graf.

Som många andra är du fången
 Af vanan, hvilkens slaf du blef;
 Nu är du frestare för mången,
 Som du till fallets branter dref.

Har du uppmätt de tårefloder,
 Som rusdrycksvanan pressat ut
 Hos mången maka, mången moder,
 När hopp och lycka tagit slut?

Ja sådan makt har denna vana,
 Då den är allmän i ett land.
 Bör icke detta alla mana
 Att slita sig ur vanans band.

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

